Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 12. Warszawa, dnia 30 kwietnia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 28 — 29.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 91 — 98.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

70.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 kwietnia 1936 r.

o wypłacie dodatkowych wynagrodzeń.

(Nr. GB. 13-76-30).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pisma okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 31 marca r. b. Nr. D. III. 2563/1/36 i z dnia 8 kwietnia r. b. Nr. D. III. 5646/4/36 normujące wypłatę dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych.

Powołana przez Ministerstwo Skarbu uchwała Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1935 r. o zasadach dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych podana była przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w piśmie okólnem z 20.III. r. b. Nr. GB. 13/76 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 9, poz. 48).

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe w Warszawie,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku w Katowicach,
Prezydenci Miast,
Przewodniczący Wydziałów Powiatowych.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 2563/1/36
Warszawa,
dn. 31 marca 1936 r.

Wypłaty sum i zużycie pozostałości na rachunku sum obrotowych i wynagrodzenie urzędników z tytułu czynności zleconych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw

w/m.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1935 r. w sprawie dodatków do uposażeń funkcjonarjuszów państwowych ustalam co następuje.

Przedsiębiorstwa, instytucje i fundusze wskazane w uchwale Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1935 r. o zasadach dodatkowych wynagrodzeń, pobieranych przez urzędników państwowych, winny wpłacać sumy należne z tytułu dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych na specjalny rachunek sum obrotowych w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu pod nazwą „wynagrodzenia urzędników z tytułu czynności zleconych" (konto P. K. O. Nr. 30.400 lub Bank Polski r/k żyrowy), zaznaczając, że wpłata dokonana jest na rachunek „wynagrodzenia urzędników z tytułu czynności zleconych" oraz wymieniając imię i nazwisko urzędnika oraz władzy, z ramienia której urzędnik pełni czynności zlecone.

Rachunek „wynagrodzenia urzędników z tytułu czynności zleconych" będzie podzielony na subkonta odpowiednio do ilości władz sprawujących resortowy zarząd lub reprezentowanych w przedsiębiorstwach, instytucjach i funduszach. Władze naczelne będą dysponowały sumami, znajdującemi się na ich subkontach przy zastosowaniu postanowień powołanej na wstępie uchwały Rady Ministrów i okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca 1936 r. L. D. III. 2880/1/36.

Sposób zużycia pozostałości na rachunku „wynagrodzenia urzędników za czynności zlecone" ustali osobny regulamin, którego treść uzgodnię z P. P. Ministrami.

(—) E. Kwiatkowski
MINISTER SKARBU

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 5646/4/36
Warszawa, dn. 8 kwietnia 1936 r.

Dokonywanie wypłat dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej. Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli. Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

w/m.

W uzupełnieniu pisma okólnego Ministra Skarbu z dnia 31.III. b. r. Nr. D. III. 2563/1/36, Ministerstwo Skarbu ustala niniejszem następujący tryb postępowania przy dokonywaniu wypłat omawianych w tem piśmie dodatkowych wynagrodzeń:

1. Należności z tytułu dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych za czynności służbowo zlecone wpłacają przedsiębiorstwa, instytucje i fundusze zasadniczo na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, z wyjątkiem jednak sum potrzebnych na wypłatę wynagrodzeń dla urzędników zatrudnionych we władzach (urzędach)

II-ej i ewentualnie I-ej instancji, które to sumy będą wpłacały wspomniane instytucje bezpośrednio na rachunek właściwej izby skarbowej, w siedzibie lub w okręgu której znajduje się władza (urząd) asygnująca danemu urzędnikowi uposażenie służbowe. Wpłaty te izby skarbowe będą zarachowywały na osobny rachunek w sumach obrotowych, z podziałem na subkonta, odpowiadające poszczególnym władzom asygnującym. Władze centralne ustalą i podadzą do wiadomości odnośnych przedsiębiorstw (instytucyj, funduszów), jakie sumy mają być wpłacane na rachunek Centralnej Księgowości Min. Skarbu, a jakie na rachunki izb skarbowych, zaznaczając jednocześnie, że wpłaty mają być dokonywane bądź na konto Centralnej Księgowości wzgl. Izby Skarbowej w P. K. O. (przyczem podać należy Nr. konta) bądź na ich r-k żyrowy w Banku Polskim.

2. Wszelkie dodatkowe wynagrodzenia urzędników państwowych za czynności służbowe zlecone mają być zapisywane do kart uposażeń (wzór Nr. 21 do § 56 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państw.) oraz wykazywane w listach płatniczych (wzór Nr. 5 do § 21 p. 4 zacytowanych przepisów), a to celem należytego obliczenia podatku dochodowego i specjalnego podatku od wynagrodzeń z funduszów publicznych z uwzględnieniem postanowień art. 5 p. 4 Dekretu Prezydenta Rz. z dnia 14 listopada 1935 (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503).

3. Wypłatę będących w mowie dodatkowych wynagrodzeń zarządza w każdym przypadku ta władza (urząd), która asygnuje danemu urzędnikowi uposażenie, przesyłając odnośne dyspozycje wypłaty (czeki względnie asygnaty) do właściwego organu skarbowego, w którym władza ta posiada rachunki kredytów budżetowych, a więc władze centralne — do Centr. Księgowości Min. Skarbu, zaś władze podległe — do miejscowej izby skarbowej względnie do miejscowej kasy urzędu skarbowego, o ile władza asygnująca znajduje się poza siedzibą izby skarbowej.

4. Wydatki dokonywane z sum obrotowych z tytułu dodatkowych wynagrodzeń będą księgowały władze asygnujące w księdze kredytów i wydatków budżetowych na osobnem koncie, zatytułowanem „sumy obrotowe — wynagrodzenia urzędników z tytułu czynności zleconych", a nadto wykazywały powyższe wydatki w miesięcznych wyciągach wzór Nr. 32. O wpłatach, dokonanych na wspomniany rachunek w sumach obrotowych, będą Centralna Księgowość Min. Skarbu oraz każda izba skarbowa zawiadamiały niezwłocznie odnośne władze asygnujące.

5. Zainteresowane władze dopilnują, aby wpłaty przedsiębiorstw (instytucyj, funduszów) z tytułu dodatkowych wynagrodzeń były dokonywane najpóźniej do dnia 15-go każdego miesiąca—tak, aby wynagrodzenia te mogły być wypłacane w terminie płatności uposażeń służbowych i objęte wspólną listą płatniczą, dotyczącą uposażeń, co ułatwi manipulację wypłat.

Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie potrzebnych zarządzeń.

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

71.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

o zmianie przepisów rachunkowo-kasowych (§ 67).

(Nr. GB. 31-31-14).

Do

Urzędów Wojewódzkich (wszystkich)
Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo zawiadamia, że miesięczny termin składania wyciągów z kredytów i wydatków budżetowych (wzór Nr. 32 do § 67 przepisów rachunkowo-kasowych) jest zbyt długi i nie daje możności należytego wykorzystania tych wyciągów przez Ministerstwo.

W związku z powyższem Ministerstwo prosi o nadsyłanie omawianych wyciągów do dnia 15 następnego miesiąca po sprawozdawczym bez uprzedniego uzgodnienia ich z rachunkami Izby Skarbowej.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

72.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 kwietnia 1936 r.

w sprawie obrotów za pośrednictwem P. K. O.

(Nr. GB. 31-2-16).

Urzędowi Wojewódzkiemu (wszystkim),
Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę
i Urzędowi Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo podaje do wiadomości i zastosowania w uzupełnieniu pisma swego z dn. 14.I.1935 r. Nr. GB. 31/2/15 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 14 z 1935 r.).

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 4904/3/36.
Warszawa,
dn. 9 kwietnia 1936 r.

Obroty za pośrednictwem P. K. O.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

w/m.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania w obrotach za pośrednictwem P. K. O., Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości niżej przytoczone zasady, ustalone przez Pocztową Kasę Oszczędności w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu:

1) Czeki przelewowe pojedyńcze, oraz czeki zbiorowe, zarówno przelewowe jak i przekazowe, mogą być wystawiane na sumy nieograniczone.
2) Czeki przekazowe pojedyńcze jak również załączniki do czeków zbiorowych tak przelewowych jak i przekazowych (dowody przelewu, przekazy) nie mogą przekraczać kwoty 20.000 zł.
3) Przekazy czekowe, płatne w miejscowościach, w których nie ma Oddziału Banku Polskiego lub Oddziału P. K. O., nie mogą przekraczać kwoty 2.000 zł.
4) W przypadkach dołączenia do czeków przelewowych blankietów nadawczych zamiast dowodów przelewu (§ 28 p. 3 przepisów rach.-kas. dla władz i urz. p.) należy odnotować na wszystkich 3-ch odcinkach blankietu numer konta, z którego przelew ma być dokonany, a to w formie adnotacji: „przelew z konta Nr. . . . . ."
5) Spisy przekazów należy sporządzać tak, aby przekazy ponad 500 zł. były zgrupowane razem — na początku lub na końcu spisu, jeżeli zaś do czeku załączono kilka arkuszy spisów, wtedy przekazy ponad 500 zł. winny być objęte osobnym spisem. Takie rozgrupowanie ułatwia czynności na terenie P. K. O.
6) Te egzemplarze spisów przelewów oraz spisów przekazów, które zwracane są władzom asygnującym (§ 28 ust. 4 przep. rach. kas. dla władz) mają zawierać stemple P. K. O. na dowód uskutecznienia przelewu względnie przekazu oraz sprawdzenia spisów z załącznikami (dowodami przelewu, przekazami).

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że zgodnie z zasadą wyrażaną w p. IV okólnika Min. Skarbu z dnia 6.X.1934 r. Nr. D. III. 16392/3/34, w myśl której koszty przekazywania za pośrednictwem P. K. O. uposażeń i innych należności służbowych pokrywają władze asygnujące z własnych kredytów, również w przypadkach przekazywania wspomnianych uposażeń przekazami pocztowemi (z pominięciem drogi na P. K. O.) winny władze asygnujące pokrywać koszty przekazów z własnych kredytów, ponieważ w cz. 8 budżetu kredytów na ten cel w odpowiedniej wysokości nie przewidziano. Sposób przekazywania należności, płatnych poza siedzibą kasy urzędu skarbowego, wskazany jest w § 25 p. 4. c. przep. rach.-kas. dla władz i urzędów państw., który to przepis przewiduje jako zasadę ogólną, korzystanie z pośrednictwa P.K.O., pozostawiając stosowanie trybu § 32 cytowanych przepisów raczej do przypadków sporadycznych. Ministerstwo Skarbu nie zamierza jednak krępować władze asygnujące w wyborze sposobu dokonywania wypłat, w przypadkach natomiast, kiedy władza asygnująca zarządzi ogólne stosowanie przekazów pocztowych, zamiast dotychczasowych czeków przekazowych na P. K. O., (np. przekazywanie uposażeń nauczycielstwu szkół powszechnych funkcjonarjuszom Stadnin Państwowych i t. p.), Ministerstwo Skarbu prosi o pokrywanie kosztów przekazów z własnych kredytów z uwagi na wspomniany wyżej brak na ten cel kredytów w cz. 8 budżetu.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że ostatnio ponownie zostały poczynione starania o zryczałtowanie opłat manipulacyjnych od przekazów na P. K. O., co prawdopodobnie w niedługim czasie zostanie zrealizowane, a tem samem stałaby się nieaktualna sprawa pokrywania kosztów przekazów.

(—) Nowak
DYREKTOR DEPARTAMENTU

73.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 kwietnia 1936 r.

o mundurach organizacji Brith Hachajał im. Wł. Żabotyńskiego w Polsce.

(Nr. AP. 3-86)

Urzędom Wojewódzkim, Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostwom.

Ministerstwo przesyła do wiadomości, podając równocześnie dokładny opis projektowanego przez Stowarzyszenie Brith Hachajał im. Wł. Żabotyńskiego w Polsce munduru: bluza sportowa koloru ciemno-szarego, spodnie długie i krótkie koloru ciemno-szarego oraz czapka okrągła z daszkiem z wypustkami: białą i niebieską.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 ust. (1) rozporządzenia z dnia

15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) odmawiam Stowarzyszeniu Brith Hachajał im. Wł. Żabotyńskiego w Polsce (Warszawa, ul. Wielka 21) udzielenia pozwolenia na ustanowienie i używanie munduru, wymienionego w prośbie Stowarzyszenia z dnia 18 grudnia 1935 r. L. 3324/35.

Decyzja niniejsza jako pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, dn. 18 kwietnia 1936 r. Nr. AP. 3-86).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

74.

PISMO OKÓLNE
z dnia 27 kwietnia 1936 r.
o wysokości wypłaconego uposażenia
(GB. 31-88)

Do
Urzędów Wojewódzkich (wszystkich), Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę.

W wykonaniu okólnika Ministerstwa Nr. 25 z dn. 15 b. m. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 11 z dn. 20 IV r. b.) w sprawie pełnienia funkcyj przez urzędników odpowiedzialnych za wykonanie budżetu na rok 1936/37 — Ministerstwo prosi o podawanie aż do odwołania wysokości uposażenia wypłaconego każdomiesięcznie urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym z Działu II § 1 budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do dnia 5 każdego miesiąca według załączonego schematu wypełnionego odręcznie.

Ponieważ uposażenie wypłacane jest każdego 1 dnia miesiąca, Ministerstwo uważa termin 5-cio dniowy za wystarczający i prosi o ścisłe przestrzeganie go.

Wysokość uposażenia należy podawać z list płatniczych, sporządzonych na dany miesiąc w sumach brutto (t. j. bez potrąceń).

W razie posiadania funkcjonarjuszów płatnych z dołu lub wypłat za dyżury nocne, świąteczne i t. p. należy podać uposażenie funkcjonarjuszów płatnych z dołu lub wypłaty za dyżury nocne, świąteczne i t. p. na podstawie listy płacy za miesiąc, poprzedzający miesiąc sprawozdawczy.

Powyższe zarządzenie obowiązuje od dnia 1 marca r. b., zatem do dnia 5 maja r. b. należy podać wysokość wypłaconego uposażenia za marzec, kwiecień i maj oddzielnie za każdy miesiąc.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Załącznik do pisma okólnego
Nr. GB-31-88.

....dn.......................193......r.

(podłużna pieczęć Urzędu Wojewódzkiego)

Nr. OB.........................

Wysokość wypłaconego uposażenia.

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

Urząd Wojewódzki zawiadamia, że w miesiącu .... 193........ roku wypłacone uposażenie z Dz. II § 1 budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wynosi:

a) dla urzędników i funkcjonarjuszów płatnych z góry .		
b) dla urzędników i funkcjonarjuszów płatnych z dołu .		
c) za dyżury nocne i świąteczne niższych funkcjonarjuszów i służby		
d) za godziny nadliczbowe szoferów		
Razem . .		

Za WOJEWODĘ
Kierownik Oddziału Budżetowo-Gospodarczego

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 20 kwietnia Nr. 28 Rok 1936

Poz. 216. Ustawa z dnia 4 kwietnia 1936 r. o przejęciu przez Skarb Państwa niektórych zobowiązań finansowych m. Gdyni.

Poz. 217. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 218. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o zamianie nieruchomości państwowej (Ambasada R. P. w Paryżu).

Poz. 219. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o uregulowaniu stanu prawnego niektórych gruntów, wywłaszczonych na cele obrony Państwa.

Art. 1. (1) Grunty, wywłaszczone na cele obrony Państwa przez b. władze rosyjskie do dnia 31 grudnia 1915 r., mogą być przez Ministra Spraw Wojskowych w całości lub w części uznane za zbędne dla tych celów i zwrócone właścicielom lub ich następcom prawnym.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, jeżeli cena szacunkowa gruntu wywłaszczonego została w całości wypłacona i grunt został objęty w posiadanie przez Państwo Polskie.

Art. 2. Za użytkowanie przez Państwo Polskie gruntów, zwróconych w myśl art. 1, będzie przyznane odszkodowanie w wysokości 1% ceny szacunkowej za każdy rok użytkowania od dnia objęcia gruntu przez Państwo Polskie do dnia zwrotu gruntu, przyczem okresy, nie obejmujące całego roku, lecz nie krótsze od 6 miesięcy, liczy się za cały rok, okresów zaś poniżej 6 miesięcy nie bierze się pod uwagę.

Art. 3. (1) Na podstawie zarządzeń Ministra Spraw Wojskowych właściwy wojewoda z urzędu:

a) uchyla decyzje, dotyczące wywłaszczenia tych gruntów, lub ich części, które uznane zostały za zbędne dla celów obrony Państwa;

b) ustala odszkodowanie za grunty, nieuznane za zbędne dla celów obrony Państwa, jeżeli ustalona przez b. władze rosyjskie cena szacunkowa nie została w całości wypłacona:

c) ustala odszkodowanie za użytkowanie gruntów, przewidziane w art. 2.

(2) Odszkodowanie ustala się według wartości gruntu w dniu szacunku, przyczem co do trybu postępowania stosuje się odpowiednio przepisy prawa o postępowaniu wywłaszczeniowem (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 86, poz. 776).

Art. 4. (1) Kwoty, wypłacone przez b. władze rosyjskie:

a) właścicielom gruntów lub ich następcom prawnym — z tytułu odszkodowania,

b) osobom trzecim — na pokrycie obciążeń gruntów, —

zostaną przerachowane i potrącone z sumy odszkodowania, ustalonego w myśl artykułu poprzedzającego; jeżeli odszkodowanie nie należy się, albo suma jego jest niższa od kwot wypłaconych, kwoty, których z tego powodu nie można potrącić z odszkodowania, stanowią wierzytelność Skarbu Państwa.

(2) Za podstawę przerachowania przyjmuje się, że cena szacunkowa gruntu w rublach, ustalona przez b. władze rosyjskie w toku postępowania wywłaszczeniowego, równa się cenie szacunkowej gruntu w złotych, ustalonej w sposób, wskazany w artykule poprzedzającym.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 220. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o wywłaszczaniu nieruchomości na cele budowy portów i innych urządzeń morskich.

Poz. 221. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o użyciu broni przez wartowników cywilnych, będących pod nadzorem Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Poz. 222. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Poz. 223. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o likwidacji Tymczasowej Kasy Przezorności Pracowników Kolei Państwowych Polskich w b. zaborze rosyjskim.

Poz. 224. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego.

Poz. 225. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej.

Poz. 226. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej.

Na podstawie art. 74 ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) wprowadza się zmiany następujące:

1) po art. 138 dodaje się przepisy następujące:

„Tytuł V. Służba przygotowawcza.

Art. 138. (1) Minister Spraw Wewnętrznych może dla wszystkich lub niektórych kandydatów na szeregowych Policji Państwowej wprowadzić służbę przygotowawczą w Policji Państwowej w charakterze pracowników kontraktowych.

(2) Warunki służby przygotowawczej i zasady odpowiedzialności służbowej ustala Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

(3) Czas kontraktowej służby przygotowawczej uwzględnia się przy liczeniu faktycznej służby czynnej, o której mowa w art. 88.

Art. 138b (1) Kandydatów, o których mowa w art. 138a, Minister Spraw Wewnętrznych może przeznaczyć do służby w oddziałach specjalnych, utworzonych na podstawie art. 18.

(2) W przypadkach, przewidzianych w ust. (1) do kandydatów tych stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, 14, 15, 54, 55, 62 — 67, 120 — 126 i 129 — 137.",

2) dotychczasowy tytuł V otrzymuje numerację VI.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 227. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1936 r. w sprawie przeprowadzenia spisu ludności miasta Gdyni.

Poz. 228. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1936 r. o uznaniu stowarzyszenia „Związek Harcerstwa Polskiego" za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Poz. 229. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 marca 1936 r. o pielęgniarstwie *).

Na podstawie art. 5 ust. (3), art. 6 ust. (7), art. 10 ust. (2), art. 11 ust. (3), art. 14 ust. (2), art. 20 ust. (2) i art. 24 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 199) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu niniejszem, oznaczają artykuły ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 199), paragrafy (§) — paragrafy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego mówią o pielęgniarkach, absolwentkach, instruktorkach, inspektorkach, kierowniczkach, uczenicach, dyrektorkach, kandydatkach do szkół pielęgniarstwa oraz siostrach zakonnych, przepisy te dotyczą również pielęgniarzy, absolwentów, instruktorów, inspektorów, kierowników, uczniów, dyrektorów, kandydatów do szkół pielęgniarstwa oraz braci zakonnych.

*) W wyjątkach.

§ 3. (1) Rejestrację pielęgniarek, przeprowadza właściwa dla miejsca zamieszkania pielęgniarki wojewódzka władza administracji ogólnej.

(2) W celu zarejestrowania się pielęgniarki powinny przedłożyć następujące dokumenty:

a) dowód obywatelstwa polskiego,

b) świadectwo ukończenia szkoły pielęgniarstwa lub świadectwo równoznaczne (art. 19),

c) lekarskie świadectwo stanu zdrowia,

d) własnoręcznie napisany życiorys.

(3) Zezwolenie Ministra Opieki Społecznej na wykonywanie praktyki pielęgniarskiej (art. 3 ust. (3) i (4)) służy, jako dowód dla rejestracji.

(4) Wojewódzka władza administracji ogólnej wydaje pielęgniarkom zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki pielęgniarskiej.

§ 4. (1) Badanie pielęgniarki w przypadkach, przewidzianych w art. 6 ust. (2) i (3), zarządza wojewoda na umotywowany wniosek lekarza rządowego.

(2) O stanie zdrowia pielęgniarki orzeka powoływana przez wojewodę komisja lekarska.

(3) Komisja lekarska składa się z 3-ch członków, z których co najmniej 2-ch, gdy zachodzi potrzeba stwierdzenia choroby psychicznej, powinno być specjalistami chorób psychicznych. Orzeczenie komisji zapada większością głosów.

(4) Komisja lekarska może przed wydaniem orzeczenia skierować pielęgniarkę do wyznaczonego przez siebie zakładu leczniczego dla przeprowadzenia badań.

(5) Orzeczenie komisji lekarskiej powinno ustalać rodzaj choroby, czas jej przypuszczalnego trwania, jak również zawierać opinję, czy dalsze wykonywanie praktyki pielęgniarskiej przez pielęgniarkę może zagrażać życiu lub zdrowiu osób przez nią pielęgnowanych i do jakich czynności winno być ograniczone, oraz wskazać najbliższy termin ponownego badania. O ile komisja nie może ustalić czasu przypuszczalnego trwania choroby, winna wskazać termin ponownego badania pielęgniarki.

(6) Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej wojewoda wydaje decyzję.

(7) W razie potrzeby ponownego badania pielęgniarki na skutek jej odwołania wojewoda wyznacza komisję w innym składzie.

(8) Koszty badania lekarskiego i pobytu pielęgniarki w zakładzie leczniczym obciążają Skarb Państwa. Koszty, wynikłe z ponownego badania pielęgniarki, przeprowadzonego na jej żądanie — ponosi pielęgniarka.

§ 5. (1) Osoba lub instytucja, ubiegająca się o zezwolenie na otwarcie szkoły pielęgniarstwa, powinna złożyć z Ministerstwie Opieki Społecznej podanie, statut i regulamin szkoły, program nauczania, plan lokalu i projekt wyposażenia w urządzenia i pomoce naukowe, spis i kwalifikacje personelu nauczycielskiego szkoły oraz

gwarancję, że posiada lub uzyska środki finansowe, wystarczające do prowadzenia szkoły przynajmniej przez 2½ lat.

(2) Statut szkoły pielęgniarstwa winien zawierać nazwę szkoły, siedzibę, nazwisko właściciela, cel szkoły i podstawy finansowe, czas trwania nauki, warunki przyjmowania i zwalniania kandydatek, władze szkoły, ich obowiązki i zakres działania, tryb zmiany statutu oraz likwidacji szkoły.

§ 9. (1) Egzamin końcowy w szkole pielęgniarstwa odbywa się z udziałem delegata Ministra Opieki Społecznej przed komisją egzaminacyjną złożoną z przewodniczącego komisji w osobie delegata rady szkolnej (art. 14 ust. (5) i co najmniej 5-ciu członków spośród wykładowców.

§ 12. (1) Komisje do egzaminów pielęgniarskich na zasadzie art. 20 w składzie 1 lekarza i 2-ch pielęgniarek wyznacza Minister Opieki Społecznej.

(2) Egzaminy mogą odbywać się w szpitalu lub w szkole pielęgniarstwa. Zabiegi winny być wykonywane na chorych lub osobach umówionych.

(3) Egzamin pielęgniarski składa się z 3-ch części: z egzaminu pisemnego, ustnego i egzaminu z praktyki pielęgniarskiej. Program egzaminu zawiera załącznik Nr. 1.

(4) Podania o dopuszczenie do egzaminu należy składać w urzędzie wojewódzkim w terminie rocznym od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Do podania należy dołączyć metrykę urodzenia, świadectwo obywatelstwa, świadectwa z kursów pielęgniarskich, świadectwa z pracy zawodowej pielęgniarskiej, lekarskie świadectwo stanu zdrowia, dwie fotografje, z których jedna ze stwierdzoną tożsamością.

(5) Świadectwa z pracy zawodowej winny być wystawiane przez lekarza naczelnego instytucji, w której pielęgniarka pracowała, lub o ile na czele instytucji stoi nie lekarz, przez bezpośredniego jej przełożonego lekarza. Świadectwa z pracy w pielęgniarstwie prywatnem powinny być również wystawiane przez lekarzy, pod których opieką znajdowali się chorzy, pielęgnowani przez pielęgniarkę.

(6) Egzaminy będą się odbywały przynajmniej 2 razy do roku. O miejscu egzaminu i jego ścisłym terminie pielęgniarki będą powiadamiane indywidualnie przez właściwy urząd wojewódzki przynajmniej na dwa miesiące przed terminem egzaminu. Opłata egzaminacyjna wynosi 20 złotych i winna być wpłacona do urzędu wojewódzkiego na miesiąc przed terminem egzaminu. Egzamin może być na umotywowaną prośbę pielęgniarki przełożony na inny termin; w tym wypadku nie pobiera się nowej opłaty. W razie niezdania egzaminu można go powtórzyć raz jeden, nie wcześniej, niż po upływie pół roku; opłata egzaminacyjna powinna być wówczas uiszczona powtórnie. Osoby, które powinny przejść obowiązujące przeszkolenie, mogą być dopuszczone do egzaminu przy urzędzie wojewódzkim, na którego terenie przechodziły obowiązujące je przeszkolenie.

(7) Szczegółowe przepisy o sposobie urzędowania komisji egzaminacyjnej, sposobie egzaminowania, ocenie wyników egzaminów i wynagrodzenia osób, wchodzących w skład komisji, oraz pokrycia kosztów egzaminacyjnych, określi instrukcja, wydana przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 14. (1) Osoby, które wykażą się 4-letnią pracą zawodową pielęgniarską, obowiązane są przed przystąpieniem do egzaminu przejść 2-miesięczny kurs uzupełniający według programu, określonego w załączniku Nr. 2. Kierowniczka i instruktorki kursu muszą mieć ukończoną 2-letnią szkołę pielęgniarstwa z programem, zatwierdzonym na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 listopada 1923 r. w przedmiocie państwowych egzaminów pielęgniarskich.

(2) Osoby, znajdujące się w postulacie i nowicjacie, oraz siostry zakonne, niemające wymaganych przepisowych 4-lat pracy zawodowej, a zgłoszone w ciągu 3-ch miesięcy od wejścia w życie ustawy o pielęgniarstwie, obowiązane są przed przystąpieniem do egzaminu pielęgniarskiego: uzupełnić wykształcenie ogólne do zakresu 4-ch klas szkoły powszechnej i przejść kurs co najmniej 1½-roczny według programu w załączniku Nr. 3. Kierowniczką kursu i instruktorkami mogą być tylko pielęgniarki, posiadające kwalifikacje, wymienione w ust. (1).

(3) Kierowniczki kursów, wymienionych w ust. (1) i (2), winny zawiadomić wojewódzką władzę administracji ogólnej o miejscu i terminie rozpoczęcia kursu.

§ 15. Osobom, które mają kwalifikacje do dopuszczenia ich do egzaminu pielęgniarskiego w myśl art. 20, wojewódzka władza administracji ogólnej wyda tymczasowe zaświadczenie rejestracyjne z ważnością do dnia 1 stycznia 1939 r.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 230. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

Poz. 231. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1936 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, sporządzanych w związku z konwersją i uporządkowaniem długów rolniczych.

Na podstawie art. 110 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rol-

niczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, odnoszą się do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59).

§ 2. Od opłat stemplowych są zwolnione:

1) podanie do starosty o zaświadczenie, że obszar objęty parcelacją, a niepodlegający zaliczeniu celem oznaczenia grupy gospodarstw, znajduje się w faktycznem posiadaniu nabywcy albo że obszar pewien składa się z nieużytków lub gruntów, odstąpionych dla zlikwidowania służebności jak również zaświadczenia, wydane na skutek takich podań (art. 3, ust. 4, pkt. 3 i 4),

2) pismo, stwierdzające ustępstwo pierwszeństwa hipotecznego, przewidziane w art. 23 i 61,

3) częściowy wypis aktu konwersji (art. 30, ust. 2),

4) potwierdzenie złożenia listów zastawnych i gotowizny do depozytu instytucji, udzielającej pożyczki konwersyjnej, w przypadku niestawienia się stron interesowanych lub niezłożenia dowodów (art. 32, ust. 3),

5) nowy tytuł dłużny, od którego sporządzenia urząd rozjemczy uzależnia uznanie umowy, dotyczącej nieruchomości ziemskiej, za nieistniejącą (art. 52, ust. 3),

6) pismo, ustanawiające zabezpieczenie długu na skutek decyzji urzędu rozjemczego (art. 61),

7) pismo, którem nadzorca zwraca się do wojewody o udzielenie opinji jak również opinja wojewody (art. 81, ust. 5),

8) orzeczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych o przejęciu likwidowanych nieruchomości ziemskich na własność Państwa (art. 97),

9) pełnomocnictwo, wystawione przez instytucję, udzielającą pożyczki konwersyjnej, a upoważniające wyłącznie do czynności niezbędnych celem dokonania aktu konwersji,

10) pełnomocnictwo, upoważniające wyłącznie do zastępstwa w sprawie, należącej do zakresu działania powiatowego lub wojewódzkiego urzędu rozjemczego do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (art. 104 i ustawa z dnia 28 marca 1933 r. Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) oraz do zastępstwa w postępowaniu przed sądem okręgowym, przewidzianem w art. 26 i 27 powołanej wyżej ustawy z 1933 r. jeżeli wartość przedmiotu postępowania nie przewyższa 500 zł, a w postępowaniu układowem (art. 69 — 89) — jeżeli wysokość roszczenia wierzyciela nie przewyższa 500 zł.

§ 3. Listy zastawne, wypuszczone celem konwersji długów rolniczych (art. 18 — 22 i 34), długów nierolniczych, zahipotekowanych na nieruchomości ziemskiej (art. 23) lub długów przejętych przez nabywcę ziemi z parcelacji, a zabezpieczonych dodatkowo na własnym majątku nabywcy (art. 86, ust. 3), — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 0,2% od wartości nominalnej tylko tej części listów zastawnych, która służy do umorzenia nieuiszczonych odsetek (art. 29, ust. 1).

§ 4. Przepisy § 2 pkt. 1 — 3 i 9 oraz przepis paragrafu poprzedzającego, będą stosowane również wówczas, gdy konwersja długów, wymienionych w art. 18, 19, 20, 23 i 34 na długi, określone w art. 18 następuje nie na jednostronny wniosek dłużnika bądź jednego z wierzycieli bądź też niektórych wierzycieli, — przewidziany w art. 22, lecz na skutek zgodnej woli właściwej instytucji kredytu długoterminowego (art. 21) oraz dłużnika i wierzycieli, których wierzytelności ulegają konwersji.

§ 5. Pełnomocnictwo, określone w § 2 pkt. 10, podlega opłacie stemplowej w wysokości 1 zł — jeżeli wartość przedmiotu postępowania przewyższa 500 zł.

§ 6. Przy parcelacji prowadzonej na mocy układu (art. 81, ust 1, pkt. 3; art. 84; art. 86, ust. 2 i 3) opłata stemplowa od pisma stanowiącego tytuł przejścia własności (art. 52 i 58 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404) wynosi na mocy art. 86, ust. 2 (w związku z art. 8 ustawy z dnia 12 marca 1932 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 55, poz. 423, z art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 200 i z art. 60, ust. 2, ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1):

a) 1%—jeśli obszar nabywanego gospodarstwa, znajdującego się w województwie białostockiem, nowogródzkiem, poleskiem, pomorskiem, poznańskiem, stanisławowskiem, tarnopolskiem lub wileńskiem, nie przewyższa 75 ha, a obszar nabywanego gospodarstwa, znajdującego się poza wymienionemi województwami, nie przewyższa 60 ha,

b) 2% — gdy obszar nabywanego gospodarstwa przewyższa wymiar określony pod a).

Opłaty stemplowe według stawek ulgowych, wymienionych pod a) i b) będą stosowane do pism, sporządzonych od dnia 1 kwietnia 1935 r. do końca 1942 r.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 232. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 1 kwietnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu o podziale miejscowości na klasy czynszowe dla obliczania wynagrodzenia za kwatery stałe, dostarczane przez zarządy gmin na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w cza-

sie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) w brzmieniu, zmienionem art. 30 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządza się co następuje:

§ 1. Na okres od dnia 1 kwietnia 1936 r. do dnia 31 marca 1939 r. ustanawia się następujący podział miejscowości na klasy czynszowe:

I klasa:

Gdynia, Warszawa.

II klasa:

Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Przemyśl.

III klasa:

Biała-Bielsko, Katowice, Poznań, Rawa Ruska, Stanisławów, Tarnów, Włocławek, Zakopane, Żywiec.

IV klasa:

Będzin, Brześć n/B., Ciechocinek, Cieszyn, Częstochowa, Drohobycz, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kielce, Krosno, Mława, Nowy Sącz, Piotrków, Przemyślany, Rzeszów, Tarnopol, Tomaszów-Rawski, Wilno, Wieliczka, Złoczów, Żyrardów.

V klasa:

Błonie, Bochnia, Borszczów, Borysław, Bydgoszcz, Chorzów, Chrzanów, Czortków, Gorlice, Grodno, Gródek-Jagielloński, Grójec, Grudziądz, Horodenka, Koło, Konin, Kopyczyńce, Kutno, Lubaczów, Mielec, Mielnica, Myślenice, Mysłowice, Ostrowiec, Płock, Podhajce, Pszczyna, Przeworsk, Radom, Radziechów, Rybnik, Sambor, Sanok, Sieradz, Skierniewice, Skole, Sokal, Sosnowiec, Stryj, Świętochłowice, Tarnowskie-Góry, Toruń, Wejherowo, Wieluń, Włoszczowa.

VI klasa:

Aleksandrów - Kujawski, Biała - Podlaska, Białystok, Bóbrka, Brody, Brzeżany, Brzeziny, Chełm, Chojny, Chojnice, Ciechanów, Dolina, Działdowo, Garwolin, Gniezno, Grodzisk, Hajduki-Wielkie, Inowrocław, Kartuzy, Kolno, Kołomyja, Kozienice, Lubliniec, Łańcut, Łask, Łęczyca, Łowicz, Łuków, Mińsk-Mazowiecki, Mogilno, Nowy-Targ, Okęcie k/W-wy, Oświęcim, Pińsk, Pionki-Zagożdżon, Puck, Rabka, Radomsko, Radzymin, Rembertów, Rohatyn, Ropczyce, Równe, Rypin, Sandomierz, Sarny, Siedlce, Skałat, Starogard, Szamotuły, Tczew, Tłumacz, Trembowla, Turka, Wadowice, Wierzbnik, Zamość, Zielonka k/Warszawy, Żółkiew.

VII klasa:

Aleksandrowice k/Białej-Bielska, Augustów, Bielsko Stare, Bielsk Podlaski, Bronowice-Wielkie, Bronowice-Małe, Brodnica, Buczacz, Busk, Chełmno, Chełmża, Chmielnik, Czyżyny, Dawidgródek, Dębica, Druskieniki, Dubno, Gąbin, Głębokie, Gniew, Gostyń, Gostynin, Grajewo, Jabłonna-Legjonowo, Jarocin,, Jaworów, Jędrzejów, Kałusz, Kamienica k/Białej-Bielska, Kamionka-Strumiłowa, Kobierzyn, Kobryń, Końskie, Kościan, Kościerzyna, Kowel, Kraśnik, Krotoszyn, Krzemieniec, Leszno, Lida, Lubartów, Łagiewniki, Łomża, Łuck, Łuków, Łuniniec, Maków-Mazowiecki, Miechów, Międzyrzec, Mikuszowice, Niepołomice, Nieśwież, Nisko, Nowo-Wilejka, Nowo-Święciany, Nowy-Dwór (pow. warszawski), Olkusz, Olsza, Opoczno, Ostrołęka, Ostróg, Ostrów-Mazowiecka, Ostrów Wielkopolski, Oszmiana, Pińczów, Płońsk, Prądnik Czerwony, Prokocim, Puławy, Pułtusk, Przasnysz, Radogoszcz, Radoszkowice, Raków, Rawicz, Sierpc, Skała nad Zbruczem, Skawina, Słupca, Sochaczew, Sokołów, Stołpce, Suwałki, Szczakowa, Szczypiorno, Troki, Turek, Wąbrzeźno, Węgrowiec, Włodzimierz Wołyński, Wola Justowska, Września, Zaleszczyki, Zambrów, Zawiercie, Zbaraż, Zbąszyń, Zdołbunów, Zegrze, Żory, Żydaczów.

VIII klasa:

Baranowicze, Benjaminów, Bereza-Kartuska, Berezwecz, Biedrusko, Biłgoraj, Brasław, Chodzież, Dąbrowa, Dęblin, Dokszyce, Drohiczyn-Poleski, Góra-Kalwarja, Hilmarshof, Horodziej, Horochów, Hrubieszów, Hruszów, Iłża, Janów-Lubelski, Kazuń, Kępno, Kleck, Kosów, Korzec, Koźmin, Krasne, Krasnystaw, Lachowicze, Leśna, Lubicz, Łosice, Maków-Podhalański, Modlin, Mołodeczno, Nowogródek, Osowiec, Ostrzeszów, Pleszew, Podbrodzie, Pohulanka, Porubanek (Wilno), Postawy, Praszka, Prużana, Radymno, Radziwiłłów, Radzyń, Różan, Siemiatycze, Słonim, Sokółka, Staszów, Stolin, Szubin, Śniaty, Śrem, Środa, Świecie, Święciany, Tarnobrzeg, Tomaszów-Lubelski, Węgrów, Wilejka, Włodawa, Wołkowysk, Wołożyn, Zajezierze (Dęblin), Żurawica i pozostałe niewymienione miejscowości, posiadające poniżej 5.000 mieszkańców.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Poz. 233. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 kwietnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Sprawiedliwości w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 7 grudnia 1926 r. do ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

z 21 kwietnia Nr. 29 Rok 1936

Poz. 234. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o wydawaniu Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych.

Poz. 235. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. o uchyleniu ustawy z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. U. P. str. 199), dotyczącej zobowiązania gmin do

odszkodowania straty, powstałej przy zbiegowiskach publicznych.

Art. 1. Uchyla się ustawę z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. U. P. str. 199), dotyczącą zobowiązania gmin do odszkodowania straty, powstałej przy zbiegowiskach publicznych, a obowiązującą dotychczas na terenie województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 236. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1936 r. w sprawie przerachowania wkładek, złożonych we wspólnych kasach sierocych w okręgu sądu okręgowego w Cieszynie.

Poz. 237. Ustawa z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach.

Art. 1. Przy uboju w rzeźniach publicznych i prywatnych bydło rogate, świnie, owce, kozy, konie i inne zwierzęta cieplokrwiste winny być ogłuszone lub w inny sposób pozbawione przytomności przed wykrwawieniem.

Art. 2. (1) Nie wolno zwierzęcia wprowadzać na miejsce uboju przed zupełnem ukończeniem przygotowań, potrzebnych do natychmiastowego uboju zwierzęcia.

(2) Wykrwawienie przy uboju można rozpocząć dopiero po całkowitej utracie przytomności przez zwierzę.

(3) Niewolno oprawiać zwierzęcia przed stwierdzeniem jego śmierci.

Art. 3. Ubój bydła i koni dokonywany być może wyłącznie w rzeźniach publicznych lub prywatnych, poza wypadkami dopuszczonemi w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ustali w drodze rozporządzeń warunki, jakim powinno odpowiadać mięso przed dopuszczeniem do obrotu hurtowego i w obrocie hurtowym. Rozporządzenia te przewidzieć mogą w szczególności:

a) że inne dzielenie tusz zwierzęcych niż na podłóżne połowy zakazane będzie w rzeźniach publicznych i prywatnych,

b) że wypuszczenie z rzeźni, jako też wszelki transport (oddawanie, przyjmowanie i wykonywanie transportu) poza obrębem rzeźni tusz mięsnych surowych, dzielonych inaczej niż na podłużne połowy, jest zabroniony.

Art. 5. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych ustali odmienny sposób i warunki dokonywania uboju zwierząt dla celów konsumcyjnych tych grup ludności, których wyznanie wymaga stosowania przy uboju specjalnych zabiegów. Rozporządzenie to ograniczy ilościowo ubój, dokonywany na powyższe cele, do faktycznych potrzeb wyżej wymienionych grup ludności i to w ten sposób, żeby cała ilość mięsa, pochodząca z tego uboju (części przednie i tylne), odpowiadała potrzebom konsumcji odnośnych grup ludności oraz potrzebom eksportu tego rodzaju mięsa i jego przetworów.

(2) Obrót mięsem (i przetworami mięsnemi), pochodzącem z uboju, dokonywanego w myśl ust. (1), unormowany będzie rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, działającego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych. Rozporządzenie to w szczególności ustali, że mięso to powinno być w sposób specjalny znakowane, oraz że sprzedaż tego mięsa dokonywana być musi w określonych miejscach i przez firmy specjalnie koncesjonowane w tym celu, wreszcie, że sprzedaż innego mięsa będzie w tych miejscach zabroniona.

(3) Przepisu ust (1) nie stosuje się na obszarze województw, w których ludność wyznań, wymagających stosowania przy uboju specjalnych zabiegów, wynosi mniej aniżeli 3% ogółu ludności. Na obszarach tych wprowadzenie odmiennych sposobów i warunków dokonywania uboju zależy od uchwały organu stanowiącego gminy; uchwała ta podlega zatwierdzeniu wojewody.

Art. 6. (1) Kto wykracza przeciwko przepisom ustawy niniejszej lub wydanym na jej podstawie rozporządzeniom, podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 3.000 złotych lub obu karom łącznie.

(2) Orzecznictwo należy do władz administracyjnych.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 8. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

(2) Na obszarze województwa śląskiego ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P. oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na tę ustawę, nie wcześniej jednak niż z dniem 1 stycznia 1937 r.

Poz. 238. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 kwietnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Poz. 239. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 kwietnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, o postępowaniu dyscyplinarnem izb lekarskich.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 18 kwietnia Nr. 91 Rok 1936

Poz. 172. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 10 i 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego wynosi 400 zł miesięcznie.

Zastępca przewodniczącego otrzymuje djety w wysokości 30 zł za udział w posiedzeniu.

Ławnik wojewódzkiego urzędu rozjemczego otrzymuje djety w wysokości 15 zł za udział w posiedzeniu.

Jeżeli przewodniczący wojewódzkiego urzędu rozjemczego nie pełni swych obowiązków conajmniej przez jeden miesiąc, prawo do wynagrodzenia określonego w ust. 1 służy zastępcy przewodniczącego.

§ 2.

Ławnikom zamieszkałym poza siedzibą wojewódzkiego urzędu rozjemczego przysługuje zwrot kosztów przejazdu.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje koszty przejazdu środkami masowego transportu (koleje, autobusy i t. p.) — na kolejach kl. II pociągiem osobowym.

W przypadku odbycia przejazdu końmi zwraca się koszty przejazdu według obowiązującej w danej miejscowości taryfy najmu koni.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 lipca 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wysokości wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Monitor Polski Nr. 166, poz. 220).

---

z 20 kwietnia Nr. 92 Rok 1936

Poz. 173. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1936 r. o nadaniu statutu stowarzyszeniu „Związek Harcerstwa Polskiego".

z 21 kwietnia Nr. 93 Rok 1936

Poz. 174. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1936 r. o uzupełnieniu spisu urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów.

z 22 kwietnia Nr. 94 Rok 1936

Poz. 175. Okólnik T. 55 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 marca 1936 r. L. D. IV. 6637/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 428 i 490).

Poz. 176. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 kwietnia 1936 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 14 stycznia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich dozorców domowych i właścicieli nieruchomości m. Poznania.

z 23 kwietnia Nr. 95 Rok 1936

Poz. 177. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 11 kwietnia 1936 r. w sprawie wylosowanych premji do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935.

z 24 kwietnia Nr. 96 Rok 1936

Poz. 178. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 26 marca 1936 r. L. D. IV. 7357/2/36 w sprawie przywozu i odprawy surowic i szczepionek do celów weterynaryjnych.

z 25 kwietnia Nr. 97 Rok 1936

Poz. 179. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 180. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 27 kwietnia Nr. 98 Rok 1936

Poz. 181. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r. ustalające listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.